

خروس ماهیان بومی آب های هند و اقیانوس آرام هستند و مخفیانه در زیر لبه ها یا غارهای کم عمق در اعماق بین 2 و 60 متری (6 و 180 پا) زندگی می کنند.

آن ها هم در طول صبح و هم در طول شب به شکار می پردازند اما برای فرار از شکارچیان تا غروب آفتاب پنهان می مانند. خروس ماهیان شکارچیان حریص و گرسنه اند و تقریباً هرآنچه در دهانشان جای بگیرد را خواهند خورد. ماهیان تازه و جوان، میگو و خرچنگ جزو اقلام مورد علاقه در منوی غذایی آن هاست.

به راحتی می توان از روی شکل ظاهری آن ها را تشخیص داد؛ خطوط عمودی راه راه به رنگ های سفید و قرمز و یا قهوه ای، باله ی بادبزنی و دم سفید از جمله مشخصات آن هاست.

اگر احساس خطر کنند، باله ی خود را گسترش می دهند و در حالی که به آمستگی از خطر دور می شوند، خارهای های مجهز به غدد سمی شان را در معرض قرار می دهند.

در صورت لمس این ماهی توسط غواصان، این خارها سبب ایجاد زخم هایی دردناک و غیر کشنده خواهند شد اما می شود با تمرین و دقت بالا مانع وقوع این اتفاق شد.

اگر خروس ماهی شما را نیش زد برای درمان زخم، حتماً به توصیه های پزشکی عمل کنید!

به علت وجود خارهای بلند محافظتی، خروس ماهیان فقط تعداد اندکی شکارچی طبیعی دارند که رایج ترین آن ها هامور بزرگ است، بعضی از مارماهی ها هم در حال خوردن خروس ماهی مشاهده شده اند.

در اقیانوس اطلس غربی و کارائیب، خروس ماهی مهاجم به یک مشکل جدی تبدیل شده.

به علت کمبود شکارچی طبیعی، سیکل تولید مثلی سریع و اشتها بی وصف ناپذیر، خروس ماهیان باعث تلفات زیادی در ماهیان جوان شدند که با تمرکز بر روی جلبک ها و خزّه های دریایی، گونه های محافظ صخره های مرجانی را می کشتند.

در نتیجه تلاش های حفاظتی بر شکار آن ها متمرکز شد، خروس ماهیان به راحتی و بعد از حذف ستون مهره ها قابل خوردن و بسیار لذیذ هستند.

بسیاری از جوامع محلی و حامیان دایو سنتر، جوایزی را برای صید بزرگترین ماهی در نظر گرفته اند.

برخی موسسات در حال تلاش برای آموزش به کوسه های محلی و مارماهی ها هستند تا این جانوران بتوانند به طور مستقل خروس ماهیان را شکار کنند.

اما هنوز هم تصمیم در مورد این موضوع که آیا آن ها موفق بوده اند یا نه خیلی زود است!